MEGHÍVOTT ÜNNEPI PLENÁRIS ELŐADÓ A MTNE 25. FÓRUMÁN

PAP LEVENTE klasszika-filológus, habilitált egyetemi docens, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Csíkszeredai Karának dékánja. Egyetemi tanulmányait a Debreceni Egyetemen végezte, ahol doktori fokozatot is szerzett.

Kutatási tevékenysége elsősorban az ókortudomány területéhez kapcsolódik, különös tekintettel az antik római irodalomra, a korai keresztény irodalomra, valamint a klasszikus szövegek későbbi recepciójára. Tudományos érdeklődésének középpontjában többek között Cicero szónoki tevékenysége és Tertullianus apologetikai munkássága áll.

Érdeklődési területeinek egyik meghatározó irányát az antik irodalmi hagyomány recepciója alkotja, különös tekintettel a klasszikus szövegek humanista és kora újkori értelmezésére és felhasználására. E vizsgálatok az antikvitás örökségének későbbi irodalmi és historiográfiai közegben történő újraértelmezésére, valamint az ókori történeti hagyományok tovább élésének és átalakulásának folyamataira irányulnak.

Kutatásainak másik fontos területét a 17–18. századi székelyföldi historiográfia jelenti, különös tekintettel a történetírói hagyományok feltárására és a történeti szövegek vizsgálatára.

Tudományos és oktatói tevékenysége mellett aktív szerepet vállal a romániai felsőoktatás minőségbiztosításában, valamint az akadémiai és felsőoktatási értékelési rendszerek munkájában, többek között az ARACIS és a CNADTCU tevékenységéhez kapcsolódóan. Hazai és nemzetközi tudományos konferenciák meghívott előadójaként rendszeresen vesz részt a szakmai párbeszédben, hozzájárulva az ókortudomány, a klasszikus szövegek recepciója és a történetírás kutatási eredményeinek megismertetéséhez.

A Magyar Tudomány Napja Erdélyben 25. fórumán elhangzó előadás:

Vallási polémia a székelyföldi történetírás hajnalán
Lakatos István Siculiájának szövegközi kapcsolatai

Az előadás Lakatos István székelyföldi katolikus pap és történetíró *Siculia* című, 1702-ben befejezett történeti munkájának egy sajátos vonását vizsgálja. Lakatos István életműve a kora újkori erdélyi történetírás kevésbé előtérben álló teljesítményei közé tartozik; munkásságának rövid kontextualizálása ezért az előadás kiindulópontját képezi. A *Siculia* általánosabb jellemzőinek felvázolását követően a vizsgálat súlypontjába a reformációtörténeti szakasz szövegközi kapcsolatai és az ezekből kirajzolódó felekezeti nézőpont kerül. A filológiai elemzés középpontjában az a kérdés áll, hogy milyen forrásokból merített Lakatos, és miként alakította át az átvett történeti elbeszéléseket saját, felekezeti szempontból határozott nézőpontjának megfelelően. A szövegpárhuzamok feltárása arra mutat rá, hogy a helyi történeti narratíva megformálásában a nyugat-európai katolikus történetírás is jelentős szerepet játszott. Az előadás kitér arra is, miként illeszkedik ez a forráshasználat a kora újkor kompilációs gyakorlatába, és hogyan vált a történetírás a felekezeti identitás, valamint az ellenfelekről kialakított kép formálásának eszközévé. Az előadás arra is rávilágít, hogy a vallási indulatok és a történeti ellenségképek megfogalmazásához olykor a helyi hagyományokon túlról is érkezik némi impulzus.